

V tom směru nezaujímá jmění církevní v zemích dříve uherských odlišného postavení. I zde slouží výhradně účelům církevním a je v podstatě spravováno dle všeobecných ústavních předpisů kanonického práva.

Správa majetku církevního jest i zde v rukách kléru a vliv státní moci a světského zákonodárství omezuje se na intensivní dozor a zákazy volného nabývání, zcizení a zabavení církevních statků. Tak vykonávali bývalí uherští panovníci nejvyšší patronátní právo nad katolickou církví a nejvyšší dozor nad církevním jměním. Nejvyšší dozorčí právo uherských vládařů bylo součástí suverenity a bylo vykonáváno jako část vládní výkonné moci (srov. zák. články LX a LXXIV: 1715, LXX a LXXI: 1723, XXIII: 1790-91 a XXVI: 1840). Nabývání, zcizení a zabavení církevního jmění upravují četné předpisy, zejména zák. čl. XLIII: 1495, LV a LXV: 1498, XXXI: 1567, §§ 12 a 13, XVII: 1647 a jiné. Není však předpisů bývalého státu uherského, jež by zahladily povahu majetku církevního jako zvláštní podstaty majetkové od majetku státního rozdílné, sloužící účelům výhradně konfesním. Tyto právní poměry trvající až do připojení Slovenska k republice Československé, nebyly zákonodárstvím tohoto státu změněny. Centrální komise ř. kat. statků pro Slovensko, na níž stížnost poukazuje k odůvodnění svého právního názoru o veřejnoprávní povaze církevních statků, byla zřízena nařízením ministerstva s plnou mocí pro správu Slovenska z 11. srpna 1919, č. 6525 pres. na základě § 14 zákona z 10. prosince 1918, č. 64 Sb. z. a n., jako mimořádné a přechodné opatření, jehož účelem bylo zabezpečiti integritu církevních obročí uprázdněných (k těmto náleželo také biskupství spišské), nebo postrádajících řádné správy. Komise tato, jež byla zrušena nařízením ministerstva pro správu Slovenska z 15. října 1923, č. 9656 pres., nebyla útvarem trvalým, nýbrž pouze dočasným orgánem vlády s úkolem, aby záležitost správy některých církevních majetků na Slovensku byla uvedena v soulad s platnými právními předpisy a majetek ten převeden do rukou těch činitelů, jimž jeho správa za pravidelných poměrů přísluší. Z těchto úvah je zřejmo, že není podkladu pro názor, že by platný právní řád jmění církevnímu přikládal povahu veřejného fondu. Okolnost, že jmění církevní vzniklo z valné části z darovacích aktů vládařů uherských, nemůže ovšem sama o sobě jmění tomu zjednatí postavení veřejného fondu. Že by in concreto aktem vladařským nebo jinou platnou normou bylo prohlášeno za státní nebo veřejný fond, stížnost ani netvrdí. Řídě se těmito úvahami nemohl nejvyšší správní soud shledati, že by úřad porušil zákon, když neuznal zaměstnance spišského biskupství za zřízence fondu veřejného ve smyslu § 3 nemocenského zákona a tudíž za osvobozeny z tohoto důvodu od povinnosti nemocenského pojištění. (Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1924. č. 16643-24.)

Pracovní poměr ve smyslu § 1 n. z. I samostatný mistr vstoupiti může zvláštní smlouvou pracovní v nesamostatné postavení dělníka a prohlášení zaměstnavatele, že nemocenské příspěvky za přijatého dělníka platiti nebude, je se zřetelem k předpisům nem. zák. bez právního významu. Rovněž je bezvýznamno, zda zaměstnavatel (šlo o krejčího) vydával dělníkovi materiál sám anebo někdo z jeho zaměstnanců v závodě pracujících. (Nález nejv. správ. soudu z 6. října 1924, č. 22235-23.)

Vznik poj. poměru. J. N. přihlásil K. Š. dne 1. července 1919 k nemocenskému pojištění u okres. nemoc. pokladny v P. a učinil tak jsa právního názoru, že K. Š. v zaměstnání svém u něho jako služka je pojištěním